

DANIELA KROLUPPEROVÁ

Jak zachránili motýlí vílu v nouzi

Ilustrace Ivona Knechtlová

Jak zachránili motýlí vílu v nouzi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Daniela Krolupperová

Jak zachránili motýlí vílu v nouzi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jak zachránili motýlí vílu v nouzi

DANIELA KROLUPPEROVÁ

Jak zachránili motýlí vílu v nouzi

Ilustrace IVONA KNECHTLOVÁ

mladá fronta

Text © Daniela Krolupperová, 2025

Illustrations © Ivona Knechtlová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-204-6531-3

ISBN e-knihy 978-80-204-6534-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Hurá na houby

„Rostou!“ volal tatínek hned ve dveřích, když přišel domů z práce. Měl dobrou náladu. Aby ne – v pátek! „Je jich spousta,“ pokračoval zvesela při zouvání bot. „Praváci, babky, klouzci, suchohříby, křemenáče! Zítra jdeme na houby!“

Eliška se zaradovala. „Jupí, houby!“

Maminka prakticky podotkla: „Budeme si muset přivstat. Jinak na nás v lese nic nezbyde. V tomhle počasí bude mít spousta lidí stejný nápad.“

Eliška protáhla obličej. Vstávat v sobotu?! To snad ne! Vždyť před třemi týdny začala škola! Ještě si ani nestihla zvyknout!

Napřed chtěla namítnout, že to je týraní dětí.
Ale když viděla, jak rodiče plánují, co z hub uvaří,
začaly se jí sbíhat sliny. Nechala si tedy poznámku
pro sebe. Koneckonců i ona houby hledala ráda.
Akorát se jí nechtělo vstávat.

Sobotní ráno nakonec nebylo tak zlé. Do lesa se
Eliška těšila, takže z postele vylezla skoro s chutí.
Rychle se s rodiči nasnídala, nasypala granule
kocourovi a vyrazili. Každý s jedním velkým
proutěným košíkem.

Stačilo dvacet minut rychlé chůze a už byli v lese. Rostl hned za městem.

„Půjdeme až za skalní studánku,“ plánoval tatínek. „Na můj flek.“ A tak šli.

Malý kousek za skalní studánkou se skrývalo tatínkovo tajné houbařské místo zvané *flek*. Zнала ho jenom rodina. Tam mezi stromy v kapradí a v zeleném mechu rostly houby doslova a do písmene jako po dešti. (Vždyť taky přes týden notně pršelo.)

„Praváky!“ vyhrkla nadšeně Eliška a rozběhla se ke světle hnědým kloboučkům, které vykukovaly z kopečků mechu. Vůbec jí nevadilo, že se jí do vlasů zachytila pavučina z větví. Celá nadšená společně s rodiči sbírala, čistila a ukládala houby do košíků. Ty byly za chvíli plné. Maminka byla ovšem připravená na všechno, i na nadúrodu. Hbitě vytáhla čisté sítky od brambor. I ty společně co nevidět

zaplnili. Netrvalo dlouho a měli tolik hub, že by potřebovali další ruce, aby je všechny vůbec odnesli domů.

„Ještě křemenáče!“ uvědomil si tatínek. „Na ně bych byl málem zapomněl.“

„Jardo, tolik hub ani neodneseme,“ namítla maminka.

„Jenom se tam mrkneme,“ nedal se odradit tatínek. „Nemůžu přece jít na houby a nezajít do březáčku. To nejde.“

Došli tedy ještě k břízkám. Mezi útlými kmeny s bílou kůrou byly vidět dvě postavy. Někdo je předběhl! *Nějací dva houbaři nám vlezli do březáčku a vybírali všechny křemenáče,* pomyslela si Eliška a zamračila se.

V tu chvíli se zpoza břízek ozvalo přátelské „Dobrý den. Ahójí!“

Mezi stromky vykoukla veselá tvář. Byl to Eliščin kamarád Marek!

„Tak nejsme první,“ usmál se tatínek a pozdravil se s dědečkem a Markem. „Vy jste vstávali ještě dřív!“

„To jo,“ souhlasil Markův dědeček. „Kdo chce v přírodě něco vidět nebo najít, nemůže vyspávat.“ Pak se otočil a pokývl hlavou napravo: „Běžte támhle k tomu pařezu. Za ním budou pěkné křemenáče. Tady kolem jsme nechali jen staré kusy, aby se vysemenily.“

Tatínek tedy ještě přidal do sítky několik krásných křemenáčů. Pak už měl hub dost i on. Domů šli všichni společně. Příjemně unavení a spokojení. Cestou potkávali houbaře, kteří do lesa teprve

přicházeli. Ti jen nevěřícně koukali na jejich vrchovaté koše a plné sítky.

Cestou si Eliška vzpomněla na Elvíru, svoji maličkou vílí kamarádku.

„Co vlastně dělají na podzim motýli?“ zeptala se Markova dědečka. „Venku už nelétají. Kde jsou?“ I rodiče si se zájmem vyslechli odpověď.

„Většina hmyzu se na podzim chystá ke spánku. Jsou mezi nimi ale i tací, kteří mají tak krátký život, že se zimy vůbec nedočkají,“ vysvětloval dědeček. „S motýly je to různé. Některí odlétají na jih,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jak zachránili motýlí vílu v nouzi.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.